

εργαστήριο τεκμηρίωσης και σχεδιασμού
a documentation and design workshop

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ / UNIVERSITY OF THESSALY / GREECE
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΦΡΕΔΕΡΙΚ / FREDERICK UNIVERSITY / CYPRUS
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ / A.U.TH. UNIVERSITY / GREECE
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ Μ.Σ.Α. / M.S.A. UNIVERSITY / EGYPT

6 days in eutopia

GREECE - CYPRUS - EGYPT

7

HELLINIKΑ

τα ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ των ΠΡΑΞΕΩΝ και των ΣΚΕΨΕΩΝ .

Αφεθήκαμε στη δυνατότητα και τις πιθανότητες των διαλόγων. Στη δύναμη των συνοδών διαστημάτων της σιωπής που απλώνεται ανάμεσά τους, σε μεγάλα, καίρια, ή σε σύντομα επαναλαμβανόμενα τμήματα. Σύντομα, αντικαταστήσαμε το λόγο-φορέα και την γραφή-αρχείο, τους προστάτες των ατελών περιγραφών των συστάσεων των μικρών δειγμάτων της ζωής, με τα σχέδια και τις πρώτες άτολμες κατασκευές. Καταλαβαίνουμε πιά πως, ήδη, μορφοποιούμε τους οδηγούς για το πως και το γιατί μπορεί μία υπόθεση, κάθε υπόθεση που ακολουθούμε για λίγο ή για πολύ, να ορίσει την ζωή των κατοίκων του τοπίου.

Ταυτόχρονα, όμως, κοιτάζουμε και παρατηρούμε τις συμπεριφορές όσων, εκείνων, βρίσκονται και αγωνίζονται κοντά και μαζί μας. Ανιχνεύουμε τις συζητήσεις των άλλων, ρωτάμε, απαιτούμε την διαλεύκανση των προθέσεών τους.

Το πως και το γιατί, δηλαδή, αρχίζουν να υπερασπίζονται τη σημασία ενός υπόστεγου από κλαδιά και ξεραμένα χορτάρια, ενός φράχτη από λεπτόκορμα κλαδιά, ενός υπερυψωμένου δάπεδου από σανίδες που αγκαλιάζει ένα νεαρό δένδρο, ενός σκάματος που υπονομεύει την σχεδιασμένη πορεία ενός μονοπατιού, ενός ξύλινου νάρθηκα που πάνω του θα συρθούν και θα πλεχτούν τα εύκαμπτα πλοκάμια της γης. Τότε, εκείνες τις σημαντικές στιγμές, κάποιο απόγευμα, κάποιο δειλινό, μέσα στα δωμάτιά μας ή στο διάστημα του περιπάτου στην εξοχή, απομένουμε να ακούμε μία διήγηση, μία εύφορη αιτιολογία, ένα ακέραιο σχόλιο για την βεβαιότητα και τη δύναμη μιας σκέψης, ένα πλαγιοκόπημα της κανονικότητας, ένα προστατευμένο ανέκδοτο ποίημα για την προσκαιρότητα των υποθέσεών μας και για τα εγκαύματα της σκέψης που σχημάτισαν σχέδια και ουλές στο δέρμα και στους μηνιμικούς κόμβους. Παίζουμε μεταξύ μας. Συζητάμε καθώς ανα-σχηματίζουμε και παρατηρούμε τα τυπικά της ζωής μας. Ακουμπάμε τα πρόσωπά μας. Τότε, τα φωτοβόλα κεφάλια μας βυθίζονται το ένα μέσα στο άλλο. Τότε, η αυλή γίνεται ένα πεδίο δυνατοτήτων, το μονοπάτι μετασχηματίζεται και μορφοποιείται σε διάδρομο και πορεία της πρόσκαιρης ζωής μας εδώ, τα δωμάτιά μας γίνονται οι κοίτες μιας νέας γέννησης, τα σημειώματά μας γίνονται οι νέες γλώσσες που περιγράφουν και πάλι τη ζωή στην ευτοπία.